

Vondráček v Událostech komentářích: od „reálných mezd“ k migračnímu paktu a ETS 2

16.12.2025 - Libor Vondráček | Strana svobodných občanů

Ve studiu Událostí, komentářů České televize se po jmenování nové vlády Andreje Babiše sešla čtveřice politických hostů: místopředseda Poslanecké sněmovny Jan Skopeček (ODS), poslanec a předseda Pirátů Zdeněk Hřib, pražský zastupitel a šéf pražské organizace hnutí ANO Ondřej Prokop a místopředseda ústavně-právního výboru Sněmovny za Svobodné Libor Vondráček. Moderátor Daniel Takáč jim hned na úvod položil jednoduchou, ale politicky výbušnou otázku: převzala nová vláda fungující, nebo rozvrácenou zemi? Právě na této „diagnóze stavu republiky“ se začal rýsovat hlavní konflikt večera, v němž sehrál Libor Vondráček výraznou roli.

Jako první dostal slovo právě Vondráček. Na zdánlivě jednoduchou otázku odmítl odpovědět černobíle – podle něj záleží na tom, jaká čísla si člověk vybere. Vysvětloval, že nelze brát jen aktuální meziroční růst, který vypadá na papíře dobře, ale je nutné podívat se na celé čtyři roky Fialovy vlády. Pokud ekonomika dlouho stagnovala, pak z nízké základny „vyskočí“ růst snadno a srovnání s okolními státy může zkreslovat skutečný stav. Vondráček připomněl, že vláda podle něj „nasekala 1200 miliard korun dluhů“ a že se Česko u reálných mezd stále marně snaží dostat nad úroveň, na které bylo při jejím nástupu. Lidé podle něj v peněženkách cítí spíš zaostávání než prosperitu.

Když se ho moderátor opakovaně ptal na jednoznačný verdikt, Vondráček přešel k tomu, co považuje za klíčovou metriku: reálné mzdy v mezinárodním srovnání. Tvrdil, že zatímco v jiných evropských zemích reálné mzdy rostly rychleji, české domácnosti se „motají“ kolem úrovně roku 2021. Všechno ostatní – nezaměstnanost, makroekonomické ukazatele, celkový dluh – je podle něj pro běžného člověka druhotné. Z pohledu občanů je země v horším stavu, pokud si za svou práci koupí méně než lidé v okolních státech, a to podle něj přesně odpovídá realitě, kterou Fialův kabinet zanechává.

Na tuto kritiku navázal Jan Skopeček z ODS. Ten Vondráčka obvinil z pokračování předvolební rétoriky, přestože „už je dávno po volbách“. Země je podle něj v „relativně dobrém stavu“: nadprůměrný růst táhne domácí spotřeba, reálné mzdy po období propadu znovu rostou, nezaměstnanost patří k nejnižším v Evropě a riziko pádu do sociální chudoby je podle standardních statistik nízké. Vinu za předchozí pokles reálných mezd Skopeček připsal covidu a „roztočené inflaci“ způsobené velkými fiskálními balíčky minulé vlády. Vzniklo tak ostré kontrastní záramování: zatímco Skopeček mluvil o úspěšném zvládnutí krizí a náběhu růstu, Vondráček trval na tom, že lidé žijí hůř, než by museli, a že dluhová stopa je varující.

Druhou linií debaty se stalo bydlení a kolaps digitalizace stavebního řízení. Když Zdeněk Hřib mluvil o tom, že Piráti prosadili řadu kroků v oblasti dostupného bydlení a že je připraveno několik tisíc obecních bytů s projekty za desítky miliard, ale chybí peníze na spolufinancování, vložil se do toho opět Vondráček. Upozornil, že v „zprávě o stavu země“ mu vedle bydlení chybí především to, co lidé vidí v praxi: nefungující stavební řízení a blokády kvůli nepovedené digitalizaci. Zároveň reagoval i na představu, že stačí „nalít peníze“ do již připravených projektů – pokud má někdo jasný plán a je ekonomicky výhodný, může podle něj využít soukromé investory a chovat se jako developer, místo aby neustále žádal stát o další prostředky.

Hřib se proti tomu ohradil protiútokem: z Vondráčkovy poznámky podle něj plyne, že pro novou vládu není dostupné bydlení prioritou. Vondráček na to odpověděl, že pro koalici jde naopak o jednu

z hlavních priorit – dokladem má být to, že nový stavební zákon patří k prvním návrhům, které kabinet předkládá. Podle něj je ale nutné nejprve odblokovat procesy a až pak nalévat peníze. Vznikl tím konflikt dvou optik: Piráti mluví o připravených projektech ve frontě, Vondráček o nezbytnosti napravit systém, který „uvízl“ na nefunkční digitalizaci.

Významnou roli sehrál Vondráček i v debatě o tom, proč růst ekonomiky táhne spotřeba domácností a co to vlastně znamená. Když se moderátor zeptal, jak mohou mít lidé „prázdné peněženky“, když čísla ukazují růst podporovaný právě spotřebou, Vondráček upozornil na faktor, který podle něj část politické reprezentace přehlíží: meziročně roste počet obyvatel o stovky tisíc, mimo jiné kvůli válce na Ukrajině. Vyšší agregovaná spotřeba proto může částečně odrážet prostý fakt, že na území České republiky žije více domácností než dříve. Ukrajinci uprchlíci také utrácí a jejich výdaje se logicky počítají do spotřeby domácností.

Zároveň varoval, že klíčovým problémem je spíše stagnující průmysl a rostoucí nezaměstnanost, která se podle něj pohybuje kolem 4,8%. To je podle Vondráčka signál, že ekonomiku nedrží na nohou zdravý průmyslový základ, ale do značné míry právě „nafouknuté“ statistiky spotřeby. Moderátor se ho provokativně ptal, zda z toho plyne, že Česko „utrácí, protože má hodně chudých lidí“, Vondráček ale trval na svém: jde o čistou makroekonomickou metodu měření, která neříká nic o tom, jak se cítí střední třída, jen o souhrnu všech domácností na území státu.

Druhá velká část pořadu se točila kolem toho, co bude nová vláda dělat s emisními povolenkami ETS 2 a migračním paktem. Takáč položil Vondráčkovi přímou otázku: „Jak to uděláte?“ Vondráček navázal na předvolební sliby a připomněl, že Česká republika už jednou odmítla evropské kvóty z roku 2015 – a přesto nikoho nepřijala a pokuty se nedočkala. Stejnou strategii chce podle něj vláda použít i teď: nebudeme přijímat migranty „za výpalné“ a ETS 2 jednoduše nezavedeme do národní legislativy stejně jako několik dalších států EU.

Moderátor ale neustupoval a několikrát se snažil dostat z Vondráčka konkrétní popis mechaniky: co se přesně stane na Evropské radě, co Andrej Babiš svým partnerům řekne, jak bude argumentovat, až skončí výjimka spojená s válkou na Ukrajině. Vondráček v odpovědi rozlišil dvě roviny: procedurálně Česko skutečně nemůže „zrušit“ už přijatý akt EU, ale může se rozhodnout ho nenaimplementovat do svého práva a současně sbírat spojence pro jeho změnu na evropské úrovni. Koalice podle něj vsadí na dvojsměrnou strategii: doma legislativní blokáda ETS 2 a v Bruselu dlouhodobé vyjednávání, které může přinést výsledek třeba až po evropských volbách v roce 2029.

Jan Skopec označil tuhle formulaci za „konečně logickou“, ale připomněl, že před hlasováním vlády zněla slova koalice podstatně ostřeji – jako by povolenky „skončily hned zítra“. Připustil, že bude rád, pokud se většina pro zrušení ETS 2 v Evropě skutečně najde, ale zdůraznil, že to bude „běh na dlouhou trať“. Zároveň upozornil na riziko, že v případě žaloby od Evropské komise by mohli čeští daňoví poplatníci platit vysoké pokuty, které by mohly dopadnout ještě tvrději než samotné náklady ETS 2. Tady se jasně ukázal rozdíl: Vondráček ochotný riskovat spor a sázet na tvrdý postoj, Skopec spíš varující před rozpočtovými dopady.

Vondráček na to reagoval tím, že znovu potvrdil politický závazek: „Dokud český parlament neschválí ETS 2 do naší legislativy, tak se našich občanů prostě netýká. A za naší vlády to tak nebude.“ Vklínil se tím mezi dvě linky, které ve studiu zaznívaly: opatrnější evropské „vyjednávání o parametrech“ a přímočařejší „nepřijmeme, nezavedeme“. Na rozdíl od Hřiba, který Babišovu a Turkovu evropskou pozici označil za izolovanou a zaměřenou spíš na gesta pro domácí publikum, se Vondráček soustředil na právní a procedurální stránku – argumentoval blokádu v národní legislativě a precedentem z migračních kvót.

V závěru debaty se pozornost přesunula od Bruselu na východ – k Ukrajině a novým zprávám z

Berlína. Média informovala o tom, že se rodí návrh na bezpečnostní záruky pro Ukrajinu „na úrovni článku 5“ bez plného členství v NATO a s možným vznikem mnohonárodnostních jednotek na ukrajinském území. Daniel Takáč se ptal hostů, zda by Česká republika měla podpořit vyslání českých vojáků do takové mise.

Vondráček ve své reakci opět pracoval s právním rámcem. Připomněl, že i v rámci NATO neexistuje mechanismus, který by jednotlivé státy donutil vysílat vojáky proti jejich vůli – vše záleží na konkrétním mandátu a domácím rozhodnutí. Vyjádřil opatrný optimismus, že jednání o bezpečnostních zárukách může být signálem blížícího se míru, ale současně zdůraznil červenou linii: „Nedopustíme, aby Česká republika byla vtažena do války.“ Na opakované dotazy moderátora, zda by „zvedl ruku“ pro účast našich vojáků, odpovídal podmíněně – záleželo by na konkrétní misi, mandátu a okolnostech v době hlasování.

Tím se odlišil jak od Hříba, který mluvil o nutnosti dlouhodobých bezpečnostních záruk a evropské integrace Ukrajiny, tak od Skopečka, jenž varoval před předčasným vylučováním vojenské účasti a zdůrazňoval význam mandátu a role českých firem při obnově země po válce. Vondráčkova pozice byla jasněji defenzivní: ano, mír a záruky jsou potřeba, ale ne za cenu rizika zatažení České republiky do otevřeného konfliktu.

V celém pořadu tak Libor Vondráček vystupoval jako politik, který spojuje několik linií: kritiku stavu země přes reálné mzdy a dluhy, důraz na nápravu nefunkčních systémů typu stavebního řízení, tvrdý postoj k ETS 2 a migračnímu paktu s odkazem na právní mantinely a konečně opatrnost v otázce přímé vojenské angažovanosti na Ukrajině. Zatímco Skopeček a Hříb se častěji vraceli k obhajobě odcházející vlády či k evropským kompromisům, Vondráček se snažil držet roli toho, kdo připomíná cenu, kterou za politická rozhodnutí platí čeští občané – ať už v peněženkách, na účtech za energie, nebo v případě ETS 2 a migračního paktu potenciálně i ve vztahu k Bruselu.

<https://svobodni.cz/video/vondracek-v-udalostech-komentarich-od-realnych-mezd-k-migracnimu-paktu-a-ets-2>